

ลูกา 5:12-16

การปฏิบัติทาง: ความสันโดษ

บาทหลวงไบรอัน นอร์ธ

โบสถ์โรสฮิลล์ เคิร์กแลนด์ วอชิงตัน

26 มกราคม 2025

หากคุณมีเวลาสองสามชั่วโมงหรืออาจจะนานกว่านั้น เพื่อทำในสิ่งที่คุณต้องการ คุณจะทำอะไร? และสมมติว่าเวลาสองสามชั่วโมงหรือมากกว่านั้นเป็นเวลาหนึ่งสัปดาห์ คุณก็จะวางแผนได้ คุณจะดูหนังหรืออ่านหนังสือ? ออกกำลังกาย? ไปดื่มกาแฟกับเพื่อน? เชิญกลุ่มคนมาทานอาหารหรือเล่นเกม? จัดงานปาร์ตี้ใหญ่?

คำตอบของเราอาจแตกต่างกันไป ขึ้นอยู่กับว่าเราแต่ละคนเป็นคนเก็บตัวหรือเปิดเผยแค่ไหน และไม่ว่าเราจะมีนิสัยชอบอะไรโดยธรรมชาติ เราทุกคนต้องการความสัมพันธ์กับผู้อื่น และเราทุกคนต้องการเวลาส่วนตัวเช่นกัน จำนวนของแต่ละบุคคลจะแตกต่างกันไป แต่เราทุกคนต้องการทั้งสองอย่าง ในอีกไม่กี่สัปดาห์ เราจะมาดูหัวข้อของ "ชุมชน" และความสัมพันธ์ที่เรามีกับผู้อื่น โดยเฉพาะในคริสตจักร สำหรับคนชอบเข้าสังคม เราจะมาพูดถึงเรื่องนี้กันในเร็วๆ นี้ เข้าใจ เราจะมาดูสิ่งที่ตรงข้ามกัน นั่นคือ ความสันโดษ

และหากคุณเพิ่งเข้ามาใหม่เมื่อเช้านี้หรือพลาดวันอาทิตย์สองสามวันที่ผ่านมา เราจะมาพูดถึงนิสัยหรือการปฏิบัติ 9

ประการที่พระเยซูทรงใช้ในชีวิตของพระองค์และพระคัมภีร์ในอื่นๆ

ก็สนับสนุนให้เราทำเช่นเดียวกัน

ซีรีส์นี้ได้รับการออกแบบมาเพื่อช่วยให้เราปฏิบัติตามแนวทางของพระเยซู

เพื่อที่เราจะใช้ชีวิตเหมือนพระองค์มากขึ้นในแต่ละวัน ไม่ว่าเราจะอยู่ที่ไหนก็ตาม จนถึงตอนนี้ เราได้พูดถึงวันสะบาโต การอธิษฐาน และการอดอาหารแล้ว วันนี้คือ "ความสันโดษ"

อย่างที่ฉันได้กล่าวไปแล้ว มาดูลูกา 5:12-16 กันดีกว่า

นี่คือพระวจนะของพระเจ้าสำหรับคุณและฉันในวันนี้...

ดังนั้น เมื่อเราได้ยินคำว่า "ความสันโดษ" เราอาจนึกถึงพระภิกษุ หรือฤาษี

หรือที่พักผ่อนในถิ่นทุรกันดารที่กินเวลาหลายวันหรือหลายสัปดาห์

หรืออาจถึงขั้นต้องอุทิศตนตลอดชีวิตก็ได้ พวกเราบางคนได้ยินคำว่า "ความสันโดษ" และคิดว่า

"นั่นคือสิ่งที่ฉันโหยหา โปรดให้ฉันได้อยู่ตามลำพังด้วย!" คนอื่นๆ ได้ยินคำนี้และคิดว่า "โธ้ย!

ฟังดูน่าเบื่อจัง พาฉันไปงานปาร์ตี้กับเพื่อนหรือคนใหม่ๆ ให้ได้เร็วที่สุด!"

ไม่ว่าคุณชอบแนวคิดเรื่องความสันโดษหรือไม่ เราก็มักต้องการมันจริงๆ แล้ว

เราทุกคนต่างก็เคยมีประสบการณ์นี้

การวิจัยบางส่วนแสดงให้เห็นว่าผู้ใหญ่ชาวอเมริกันทั่วไปใช้เวลาอยู่ตามลำพังประมาณ 1 ใน 3

ของเวลาที่ตื่นนอน ดังนั้น โดยเฉลี่ยแล้ว เราจึงมีโอกาสดำรงอยู่ตามลำพังมากถึง 35

ชั่วโมงต่อสัปดาห์หรือมากกว่านั้น

อย่างไรก็ตาม ในฐานะสาวกของพระเยซู ไม่ใช่แค่เรื่องของจำนวนชั่วโมงเท่านั้น

แต่ยังรวมถึงคุณภาพและความตั้งใจของเวลาด้วย เราใช้เวลาอยู่ตามลำพังเหล่านี้ไปบ้างหรือไม่ –

และไม่ใช่ว่าทั้งหมด แค่ว่าบางส่วนเท่านั้น – เราตั้งใจใช้บางชั่วโมงเพื่อเติบโตใกล้ชิดกับพระเยซูหรือไม่

เพื่อให้เราจะสัมพันธ์กับพระองค์ได้ดีขึ้นและใช้ชีวิตเหมือนพระองค์มากขึ้นในทุกชั่วโมงของทุกวัน
เรากำลังใช้ความสันโดษแบบเดียวกับที่พระเยซูทรงใช้หรือไม่

เราไม่ได้รับการบอกกล่าวเสมอว่าพระเยซูทรงใช้เวลาสันโดษอย่างไร ยกเว้นว่าพระองค์อธิษฐาน
ฉันอาจคิดผิดก็ได้ แต่ในการวิจัยที่ฉันทำในสัปดาห์นี้
ฉันคิดว่าการอธิษฐานเป็นส่วนหนึ่งของเวลาสันโดษของพระองค์เสมอ
บางครั้งเราก็ได้รับการบอกกล่าวมากกว่านั้น ตัวอย่างเช่น ในช่วงอดอาหาร 40
วันของพระองค์ที่เราได้ดูในสัปดาห์ที่แล้ว พระองค์ทรงอยู่สันโดษ
และเรารู้ว่าพระองค์ได้รับการนำโดยพระวิญญาณ พระองค์อธิษฐาน พระองค์อดอาหาร
พระองค์ต้านทานการล่อลวง พระองค์อ้างพระคัมภีร์ในการต้านทานนั้น
ดังนั้นพระองค์อาจใช้เวลาในการไตร่ตรองพระคัมภีร์ สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่พระองค์ทำในช่วงเวลานั้น

แต่บางครั้งเราไม่รู้แน่ชัดว่าพระองค์ทำอะไรนอกเหนือจากการอธิษฐาน อย่างไรก็ตาม
ฉันสงสัยว่าพระองค์หยิบโทรศัพท์ขึ้นมาอย่างกะทันหันและใช้เวลาหลายชั่วโมงไปกับการเล่นโซเชียลมีเดีย ดู Netflix รวดเดียว หรืออะไรก็ตามที่เทียบเท่าในศตวรรษที่ 1
พระเยซูแสดงให้เห็นความสม่ำเสมอในชีวิตของพระองค์มากเกินไปที่จะคิดว่าพระองค์จะทำอะไรแบบ
นั้น อาจเป็นการอธิษฐาน การทำสมาธิตามพระคัมภีร์
การสนทนากับพระบิดาบนสวรรค์ของพระองค์ บางทีก็ออกไปเดินเล่น
หรือจ้องมองเมฆหรือดินในขณะที่พระองค์ประทับนั่งในที่ประทับของพระเจ้า

นอกจากการอธิษฐานแล้ว สิ่งหนึ่งที่เรารู้และสอดคล้องกันก็คือ
สถานที่ที่พระองค์ใช้เวลาอยู่คนเดียวก็มีความคล้ายคลึงกันมาก ตัวอย่างเช่น ในช่วงอดอาหาร 40
วัน มัทธิวบอกเราว่าพระเยซูเสด็จเข้าไปในทะเลทรายหรือถิ่นทุรกันดาร คำว่า “เอเรมอส”
มีความหมายหลากหลาย แต่ทั้งหมดค่อนข้างเกี่ยวข้องกัน: ทะเลทราย สถานที่ร้าง สถานที่ที่รกร้าง
สถานที่โดดเดี่ยว สถานที่โดดเดี่ยว สถานที่เงียบสงบ ถิ่นทุรกันดาร และเราอาจคิดว่า
นั้นไม่เหมือนกับปีศาจหรือที่เข้ามาหาเราตอนที่เราหิว
บางทีอาจเป็นตอนท้ายวันหรือสัปดาห์ที่เหนื่อยล้า
และในสถานที่รกร้างซึ่งเราอ่อนแอและเปราะบางใช่หรือไม่

อย่างไรก็ตาม สิ่งที่เราเห็นในพระคัมภีร์คือ สำหรับพระเยซู
ถิ่นทุรกันดารและความโดดเดี่ยวไม่ใช่สถานที่แห่งความอ่อนแอ แต่เป็นสถานที่แห่งความเข้มแข็ง
นี่คือจุดที่พระองค์ใกล้ชิดกับพระบิดาบนสวรรค์มากที่สุด ไม่ว่าพระองค์จะถือศีลอด อธิษฐาน
ภาวนาพระคัมภีร์ หรือเพียงแค่อุบัติในที่ประทับของพระบิดาบนสวรรค์
นี่คือเหตุผลที่เราเห็นพระเยซูเสด็จไปที่เอเรมอส หรือถิ่นทุรกันดาร ซ้ำแล้วซ้ำเล่า
นั่นคือสิ่งที่ลูกาพูดในข้อพระคัมภีร์วันนี้ พระเยซูทรงทำเช่นนี้บ่อยครั้ง

ตัวอย่างเช่น ในมาระโก 6:32 เราเห็นพระเยซูเสด็จไปที่เอเรมอสกับเหล่าสาวกของพระองค์ ดังนั้น
ไม่ใช่การอยู่ตามลำพัง แต่ถึงกระนั้น พวกเขาไปที่ถิ่นทุรกันดารเพื่อพักผ่อน หลังจากนั้น
พระเยซูทรงเลี้ยงอาหารผู้คน 5,000 คนด้วยอาหารกลางวันของเด็กชาย
พระเยซูทรงส่งสาวกของพระองค์ไปบนเรือขณะที่พระองค์กำลังพักผ่อน คำว่า “เอเรมอส”
ไม่ได้ใช้เพื่อบรรยายว่าพระองค์เสด็จไปที่ใด แต่พระองค์ตรัสว่าพระเยซูเสด็จไปที่ยอดเขา
สำหรับฉันแล้ว ดูเหมือนถิ่นทุรกันดาร แม้ว่าจะใช้คำอื่นก็ตาม

ในหนังสือลูกา พระเยซูเสด็จไปคนเดียวไม่น้อยกว่าเก้าครั้ง
เราอ่านเกี่ยวกับเหตุการณ์ดังกล่าวครั้งหนึ่งเมื่อเข้านี้ และ:
เมื่อลูกาบอกเราในข้อพระคัมภีร์วันนี้ว่าพระเยซูมักจะเสด็จไป “ในที่เปลี่ยวและทรงอธิษฐาน” (ข้อ
16) คำว่า “ในที่เปลี่ยว” คือ “เอเรมอส”

ขอแบ่งปันอีกเรื่องหนึ่ง เรื่องนี้มาจากมาระโก 1:35 ดังนั้น เรื่องนี้จะไม่เรียงลำดับตามเวลา
อันที่จริงแล้ว เรื่องนี้เกิดขึ้นหลังจากวันแรกที่พระองค์ “ทำงาน” ในฐานะพระเมสสิยาห์
โดยพระองค์ตื่นแต่เช้า สอนในธรรมศาลา รักษาแม่ยายของเปโตรขณะรับประทานอาหารกลางวัน
จากนั้นจึงเข้าอนดึกเพื่อรักษาคนป่วยและคนที่ถูกผีเข้าสิง
และนี่คือสิ่งที่เราอ่านเกิดขึ้นในวันถัดไป: “เข้าตรู่มาก ขณะที่ยังมีดอยู่
พระเยซูทรงตื่นจากพระวรกาย เสด็จออกจากบ้านไปยังสถานที่เงียบสงบแห่งหนึ่ง
และทรงอธิษฐาน” (มาระโก 1:35) สถานที่เดียวกัน: อะไรนะ? “เอเรมอส” –
ถิ่นทุรกันดารหรือสถานที่เงียบสงบ คุณเห็นรูปแบบตรงนี้หรือไม่? และครั้งนี้เกิดขึ้นจริงประมาณ 24
ชั่วโมงหลังจากที่พระองค์สิ้นสุด 40 วันในเอเรมอส พระองค์เสด็จกลับมาทันที ราวกับว่า 40
วันไม่เพียงพอ

และสิ่งที่เกิดขึ้นต่อไปคือ เปโตรและคนอื่นๆ มหาพระองค์
ขอให้พระองค์กลับเข้าเมืองและรักษาพระองค์ให้หายอีกหน่อย เพราะข่าวแพร่กระจายออกไป
#พระเยซู เป็นกระแสบน Instagram นิวยอร์ก ไทมส์ แวนิตี้ แฟร์ และสื่ออื่นๆ
กำลังมองหาการสัมภาษณ์ “กลับไปแล้วมาทำสิ่งต่างๆ เหมือนเมื่อก่อนกันเถอะ!”
และพระเยซูตรัสว่า “ไม่” พระองค์ใช้คำพูดมากกว่านั้น แต่นั่นคือใจความสำคัญ
โดยเฉพาะอย่างยิ่งพระองค์ตรัสว่า “เราไปที่อื่นกันเถอะ ไปหมู่บ้านใกล้เคียง
เพื่อฉันจะได้เทศนาที่นั่นด้วย นั่นคือเหตุผลที่ฉันมา” (พระเยซูในมาระโก 1:38)

คุณเห็นไหมว่า มันคือในถิ่นทุรกันดาร ในช่วงเวลาแห่งความสันโดษ
ที่พระเยซูได้รับความชัดเจนเกี่ยวกับตัวตนของพระองค์
ความสัมพันธ์ของพระองค์กับพระบิดาบนสวรรค์ และพันธกิจของพระองค์
พระองค์เสด็จออกจากถิ่นทุรกันดารพร้อมกับความรู้สึกที่มากขึ้นว่าพระองค์เป็นใครและพระองค์ต้อง
ทำอะไรก่อนจะออกพบกับไม้กางเขน เป็นที่ที่พระองค์ได้รับการเติมเต็ม เสริมกำลัง และบำรุงเลี้ยง
ไม่เพียงแต่ทางร่างกายและอารมณ์เท่านั้น แต่ทางจิตวิญญาณด้วย

และอย่างที่เราเห็นในข้อพระคัมภีร์วันนี้ พระเยซูทรงทำเช่นนี้บ่อยครั้ง
เป็นนิสัยหรือการปฏิบัติของพระองค์ และทำด้วยความตั้งใจ
นั่นคือการเข้าใกล้พระบิดาบนสวรรค์ของพระองค์ ฉันอยากจะแนะนำคุณว่า
หากพระเยซูต้องการสิ่งนี้เป็นประจำ แน่ใจว่าคุณและฉันเองก็ต้องการเช่นกัน
เราจำเป็นต้องจัดสรรเวลาโดยตั้งใจ – อยู่คนเดียวตามลำพัง – เพื่อให้มีศูนย์กลางในศรัทธาของเรา
เพื่อดำเนินไปบนเส้นทางที่ตรงและแคบของการ “เรียนรู้” กับพระเยซู
จำไว้ว่าพระเยซูไม่ใช่แค่พระผู้ช่วยให้รอดของเรา พระองค์คือพระเจ้าของเรา ดังนั้น
เราจึงไม่ได้แค่ติดตามพระเยซูเท่านั้น
เราได้รับเรียกและบัญชาให้ดำเนินชีวิตแบบที่พระองค์ทรงดำเนิน คือ
ต้องเป็นมือและเท้าของพระองค์ ต้องเป็นอย่างที่โทนี่ แคมโปโลเคยพูดไว้ว่า “เป็นพระเยซูทั้งตัว”

สัปดาห์นี้ ฉันพบบางอย่างจากศิษยาภิบาลที่เอนเฮียงไปทางนิกายเพนเทคอสต์
ซึ่งไม่ได้เขียนถึงความสันโดษโดยเฉพาะ

แต่สิ่งนี้สามารถนำไปใช้ได้และเตือนเราว่าทำไมเราจึงต้องการความสันโดษที่ตั้งใจจะเรียนรู้การทำงานร่วมกับพระเยซู เขาเขียนว่า “เมื่อผู้ติดตามพระคริสต์สูญเสียเข็มทิศทางศีลธรรม มักเกิดจากการที่หลงทางไปเล็กน้อยจากความรักแรกของพวกเขา—พระเจ้าเอง การสูญเสียนี้ไม่ค่อยเกิดขึ้นในช่วงข้ามคืน โดยปกติแล้วมักเป็นผลจากการจัดลำดับความสำคัญที่ผิดที่ ความพึงพอใจทางจิตวิญญาณหรือการพึ่งพาอุดมการณ์ทางวัฒนธรรมหรือการเมืองมากเกินไปแทนที่จะพึ่งพาพระวจนะของพระเจ้า หากขาดหลักยึดที่มั่นคงในคำสอนของพระคริสต์ ความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของพวกเขาจะถูกหล่อหลอมโดยความสะดวกสบาย วาระส่วนตัวหรือแรงกดดันทางสังคม มากกว่าพระวิญญาณแห่งความจริง

ผลกระทบของการเปลี่ยนแปลงดังกล่าวมีขอบเขตกว้างไกล ซึ่งอาจส่งผลให้เกิดศรัทธาที่เน้นการกระทำมากกว่าการเปลี่ยนแปลง โดยให้ความสำคัญกับรูปลักษณะภายนอกมากกว่าความศักดิ์สิทธิ์ภายใน หากไม่มีเข็มทิศทางศีลธรรมที่ชัดเจนซึ่งหยั่งรากลึกอยู่ในลักษณะนิสัยของพระคริสต์ ความรักจะถูกแทนที่ด้วยการตัดสิน ความอ่อนน้อมถ่อมตนจะถูกแทนที่ด้วยความเยอหยิ่ง และความเห็นอกเห็นใจจะถูกแทนที่ด้วยผลประโยชน์ส่วนตัว สิ่งนี้จะสร้างพยานที่บิดเบือนต่อโลก ซึ่งแสงสว่างของพระคริสต์จะริบหรี่ลง และเกลือจะสูญเสียรสชาติ

การฟื้นฟูเข็มทิศทางศีลธรรมเริ่มต้นด้วยการกลับใจใหม่—การกลับมาสู่แก่นแท้ของพระกิตติคุณ ต้องมีความมุ่งมั่นใหม่ในการดำเนินตามพระวิญญาณ ดื่มน้ำในพระคัมภีร์ และแสวงหาปัญญาของพระเจ้าในการอธิษฐาน นอกจากนี้ยังต้องมีความอ่อนน้อมถ่อมตนที่จะรู้ว่าเราหลงทางไปที่ไหน และยอมให้พระเจ้าปรับค่านิยมของเราให้สอดคล้องกับอาณาจักรของพระองค์ ขณะที่เราทำเช่นนั้น พระวิญญาณจะปรับเทียบจิตใจของเราใหม่ ฟื้นฟูความสามารถในการรักความเมตตา ความยุติธรรม และดำเนินชีวิตอย่างถ่อมตนร่วมกับพระเจ้าของเรา

การกลับมาหาพระคริสต์ครั้งนี้จะคืนความชัดเจน ความซื่อสัตย์ และการเป็นพยานที่ซื่อสัตย์ต่อโลกที่ต้องการความหวังและแสงสว่างอย่างสิ้นหวัง” (ดร. มาร์ก ซีโรนา)

ทุกสิ่งที่เขาเขียนถึงที่นี่ (โดยเฉพาะย่อหน้าที่เป็นตัวหนา) เป็นงานของพระเจ้าในส่วนลึกของชีวิตเรา และเป็นสิ่งที่ผู้ติดตามพระเยซูต้องการอย่างยิ่งในปัจจุบัน และเพื่อให้พระเจ้าเข้ามาภายในและทำงาน เพื่อหยุดการเบี่ยงเบนทางศีลธรรม เพื่อให้เราเดินตามรอยพระเยซูและดำเนินชีวิตที่เหมือนกับพระองค์... เพื่อที่จะทำเช่นนั้น จำเป็นต้องมีความสันโดษ เวลาส่วนตัวกับพระเจ้า – ในการอธิษฐาน ในพระวจนะของพระองค์ เพียงแค่อยู่กับพระองค์ ไซ ชุมชนคริสเตียนเป็นสิ่งจำเป็น การรับผิดชอบ การรับใช้ การนมัสการร่วมกัน (โปรดมาในเช้าวันอาทิตย์!)... ทั้งหมดนั้น... แต่หากปราศจากการไตร่ตรองอย่างลึกซึ้งจากการใช้เวลาอยู่กับพระเจ้าเพียงลำพัง สิ่งเหล่านี้จะไม่นำไปสู่ชีวิตที่เปลี่ยนแปลงไปเพื่อใช้ชีวิตเพื่อพระเยซู รักพระเจ้า และรักเพื่อนบ้าน เราต้องอยู่ตามลำพังกับพระเจ้าเพื่อไปถึงจุดนั้น

ตอนนี้ ไม่ได้หมายความว่าเราต้องออกไปในที่เปลี่ยวหรือในที่เปลี่ยวเสมอไป แต่การทำเช่นนั้นอาจเป็นเรื่องยากเมื่อเรายู่บ้านกับเสื้อผ้าที่ต้องทำ อาหารที่ต้องปรุง

พื้นที่ต้องทำความสะอาด และโทรทัศน์ คอมพิวเตอร์ และหน้าจอโทรศัพท์ที่คอยเรียกร้องให้เราเสพเนื้อหามากขึ้นเรื่อยๆ ดังที่ลูกสาวของฉัน เฮลีย์ บอกฉันเมื่อสองสามสัปดาห์ก่อน มีคำพูดที่ว่า "ถ้าปีศาจไม่สามารถทำให้คุณทำบาปได้ เขาจะทำให้คุณยุ่ง" เราต้องละทิ้งความวุ่นวายและอยู่กับพระเจ้า และบางครั้งนั้นหมายถึงการอยู่ตามลำพังสักพัก

เราไม่สามารถหนีไปยังป่าได้เสมอไป แต่เมื่อเรามีโอกาส โอกาสเหล่านั้นก็มีค่ามาก เมื่อไม่นานมานี้ ฉันมีโอกาสสองครั้ง ฤดูร้อนนี้ ฉันใช้เวลาสามวันสองคืนที่ Enchantments (ภาพที่ #1) ซึ่งเป็นส่วนหนึ่งของเทือกเขา Cascade นอกเมือง Leavenworth คุณต้องขอใบอนุญาตเพื่อตั้งแคมป์ค้างคืน และการจับฉลากเพื่อจับฉลากชื่อของคุณนั้นเข้มข้นมาก ผู้คนจากทั่วประเทศพยายามมาหลายปีแล้ว ฉันโชคดีที่ถูกจับฉลากชื่อของฉัน ฉันไม่ได้ไปคนเดียว (ภาพที่ 2) ดังนั้นมันจึงไม่ใช่สามวันแห่งการอยู่ตามลำพังอย่างแท้จริง แต่เป็นเหมือนพระเยซูกำลังพักผ่อนใน eremos กับเหล่าสาวกที่ฉันพูดถึงก่อนหน้านี้ ฉันพาลูกสามคนโตของฉันไปด้วย แต่พวกเราทุกคนต่างก็มีเวลาแห่งการอยู่ตามลำพัง นั่งเงียบๆ ริมทะเลสาบใกล้เต็นท์ของเรา (#3) จ้องมองภูเขา ต้นไม้ ทะเลสาบ ต็มตากับความประทับใจของพระเจ้า

ฉันนำหนังสือเล่มหนึ่งมาด้วย ชื่อว่า "Practical the Presence of God" เขียนโดย Brother Lawrence... ฉันอ่านหนังสือเล่มนั้นไปพอสมควรในทริปนั้น และพยายามทำตามชื่อหนังสือ (#4) ที่นั่นในเอเรมอส ถิ่นทุรกันดาร (ดูรูปนั้นสิ) ฉันไม่ดูเหมือนกำลังเต็มตากับความประทับใจของพระเจ้าในความงดงามของการสร้างสรรค์ของพระองค์หรือใจ 😊)

สองสามสัปดาห์ต่อมา ฉันใช้เวลาสี่วันสามคืนที่ Ocean Shores โดยลำพัง ฉันได้กล่าวถึงเรื่องนี้สั้นๆ เมื่อสองสามสัปดาห์ก่อนในข้อความเกี่ยวกับการอธิษฐาน แต่เป็นช่วงเวลาแห่งความสันโดษและการอยู่ร่วมกับพระเจ้า

แต่คุณไม่จำเป็นต้องอยู่ในสถานที่ป่าเถื่อนเช่นชายหาดหรือภูเขาที่ปกคลุมด้วยน้ำตก แก้วมมในห้องพักของคุณหรือที่สวนสาธารณะ เช่น Bridle Trails หรือนั่งบนท่าเรือสาธารณะริมฝั่งทะเลสาบวอชิงตัน หรือเดินเล่นบน Cross Kirkland Corridor... คุณสามารถมีเวลาส่วนตัวโดยตั้งใจได้ มีเวลาไม่กี่นาทีในแต่ละวัน บางทีอาจเป็นชั่วโมงละครึ่ง แล้วคุณอาจลองใช้เวลาทั้งวันหรือสองปีทุกปีหรือสองหรือสามปี

ฉันค่อนข้างจะอยู่คนเดียวโดยตั้งใจทุกวัน แต่ช่วงเวลาที่ยาวนานกว่านั้น เช่น การพักผ่อนที่ชายฝั่งมหาสมุทร ฉันคิดว่าฉันเคยทำอะไรแบบนี้แค่สองสามครั้งในชีวิตของฉัน นอกเหนือจากฤดูร้อนที่แล้ว อย่างไรก็ตาม หนึ่งในช่วงเวลาเหล่านั้นคือช่วงเวลาส่วนตัวเกือบทุกวันเป็นเวลา 10 เดือน เมื่อฉันอาศัยอยู่ในเอเรมอส ในเมืองเคทซ์ม รัฐไอดาโฮ ฉันมีเวลาส่วนตัวมากมาย และเริ่มอ่านพระคัมภีร์ในห้องนอนและแสวงหาพระเจ้าโดยตั้งใจ นั่นเป็นส่วนสำคัญที่พระเจ้าทรงดึงฉันให้มาเป็นศิษยาภิบาล หากฉันไม่ได้ไปอยู่ในป่าดังที่จริง ๆ เป็นเวลา 18 เดือน ฉันคงไม่สามารถยืนอยู่ตรงนี้ได้

ฉันพูดในฐานะคนที่สามารถเติบโตได้ในเรื่องนี้ แต่ฉันก็มีประสบการณ์การอยู่ตามลำพังที่ทรงพลังเช่นกัน

และจุดประสงค์หลักคือเพื่อให้ตัวเราเดินตามทางของพระเจ้า
การอยู่ตามลำพังคือการกลับมาที่มีศูนย์กลางอยู่ที่ตัวตนของเราในฐานะลูกของพระเจ้าและสาวกของ
พระเยซู เพื่อว่าเมื่อเราไม่ได้อยู่ตามลำพัง
เราจะได้นำดำเนินชีวิตเหมือนพระองค์และทำพันธกิจเพื่อพระองค์ ส่องแสงของพระเยซูอย่างสดใส
ดำเนินชีวิตด้วยความยินดีและความกรุณา ความเห็นอกเห็นใจและความกรุณา
ในขณะที่ยึดมั่นในความจริงของพระเยซูและพระวาทะของพระองค์

ดังนั้น:

คำอธิษฐานของฉันคือขอให้คุณมีเวลาอยู่ตามลำพังเป็นประจำและตั้งใจเพื่อหล่อหลอมให้คุณเป็น
เหมือนพระคริสต์มากขึ้น

เพื่อว่าผู้คนที่คุณโต้ตอบด้วยเมื่อคุณไม่ได้อยู่ตามลำพังจะเห็นพระเยซูในตัวคุณ

และได้รับกำลังใจและถูกดึงดูดเข้าสู่ความสัมพันธ์กับพระองค์เช่นกัน

ขอให้ช่วงเวลาแห่งความสันโดษของคุณเป็นช่วงเวลาที่ทำให้คุณเข้มแข็งขึ้นเช่นเดียวกับพระเยซู
เพื่อที่คุณจะได้แสดงผลเพื่อพระองค์ในชีวิตประจำวันของคุณ

ขอให้ช่วงเวลาเหล่านี้เป็นสถานที่ที่คุณจะจดจำอัตลักษณ์ของคุณในฐานะศิษย์ของพระเยซู

ขอให้ช่วงเวลาเหล่านี้เป็นเวลาที่คุณจะจดจำการทรงเรียกของพระเจ้าที่มีต่อชีวิตของคุณ

ขอให้ช่วงเวลาแห่งความสันโดษของคุณเป็นช่วงเวลาของการกลับใจและได้รับการอภัยจากพระเจ้า

ขอให้ช่วงเวลาแห่งความสันโดษของคุณเป็นแรงบันดาลใจให้คุณดำเนินชีวิตตามศรัทธาของคุณใน
สถานที่ที่คุณอาศัย ทำงาน และเล่น

เพื่อความรุ่งโรจน์ของพระเจ้าและการสร้างอาณาจักรของพระองค์ ขอให้เร่อธิษฐาน...อาเมน